

Nr. 4 („Fremstillinger, der kunne vække Forargelse“) henvises til det derom i Motiverne Side 31 Bemærkede.

Ulighederne i Redaktionen af Lovens § 6 Nr. 5 og Lovforslagets § 4 Nr. 5 ere, som det let ses, i det Væsentlige Følger af Uoverensstemmelser mellem Loven og Forslaget paa andre Punkter.

Kommissionens Motiver til Lovforslagets § 5 (Side 32) indeholde ingen Begrundelse af, at der i denne § er foreskrevet en i Loven af 1880 ukjendt Frist for Indgivelsen af Klage over Registrators Mægtelse af at registrere et anmeldt Mærke. En saadan Forskrifts Henfigtsmæssighed er formentlig ogsaa selvindlysende.

I Kommissionensbetænkningen Side 33—35 findes en udførlig Redegjørelse for de Grunde, som have ledet til Redaktionen af § 7 i Kommissionsforslaget, der i Lovforslaget kun har modtaget et Par uvæsentlige Tilføjninger. Til denne Begrundelse af de Forandringer, den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1880 — § 14 — er undergaaet ved Optagelsen i Forslaget, kan man her ganske henholde sig.

Forskrifterne i Lovforslagets § 8 afvige saa meget fra den Behandling, det i Paragrafen omhandlede Emne har faaet i Loven af 1880, at en noget nærmere Udvikling af Forskjellen turde være nødvendig. Lovens § 12 2det St. bestemmer, at den Eneret til et Varemærkes Benyttelse, som dets Registrering giver, erhverves for Anmelderen personlig og udslukkes med hans Død, idet der dog er gjort Voet eller Arvingerne den Indrømmelse, at de bevare Retten et Aar fra Dødsfaldet at regne. Vil den Berettigede overdrage Eneretten til en Anden og sætte denne i Stand til i eget Navn at gjøre den gjældende overfor Trediemænd, maa han begjære Mærket udslettet af Registret samtidig med at den, til hvem Retten overdrages, anmelder det paany for sig. Voet eller Arvingerne kunne ikke strax i Dødsøieblikket gjøre Anmeldelse om Mærkets Indregistrering paa en andens Navn, og der vil oftere kunne hengaa længere Tid efter et Dødsfald, inden der kan træffes Afgjørelse af, om, og i saa Fald til hvem Mærket skal overdrages, og det er af Henhyn hertil, at Loven giver Voet eller Arvingerne en Frist til at gjøre den nødvendige Anmeldelse for at forebygge, at uvedkommende Trediemænd strax ved Dødsfaldet bemægtiger sig Mærket. — Lovforslaget gaar derimod en anden Vej, idet det knytter Eneretten til Mærket til den Forretning, hvori dette bruges, saaledes at ved Forretningens Overdragelse den nye Erhverver uden nogen Anmeldelse træder i Overdragerens Sted som Enerettiget, hvorimod Eneretten ikke kan overdrages til Nogen uden i Forbindelse med Forretningen. Er det kun en Del af Forretningen, der overdrages, kan Over-

drageren forbeholde sig Eneretten eller træffe Aftale med Medkontrahenten om at dele den med ham. Ophører Forretningen, ophører Eneretten dermed, og ny Eneret kan kun erhverves ved at foranledige Mærket udslettet af Registret og derpaa anmelden det paany. Idet man med Henhyn til Begrundelsen af disse Bestemmelser kan henvisse til Betænkningen Side 23 og 36, skal man kun tilføie, at § en direkte kun angaar Overdragelser i levende Live, men at det utvivlsomt følger af dens Forskrifter, at ved en Forretningens Overgang ved Arv den dertil knyttede Eneret til et Varemærke maa tilfalde den af Arvingerne, som overtager Forretningen.

Lovforslagets § 9 indeholder Reglerne om Fornælsen af Indregistreringen. Disse Regler adskille sig fra de tilsvarende i Lov af 1880 § 7 navnlig derved, at der foreskrives en dog meget moderat Afgift, og at der ikke er Spørgsmaal om at paalægge Registratør at meddele Anmelderen Underretning om, at Tiden for Registreringens Gyldighed er ved at udløbe, jvf. herom Betænkningen Side 36—37.

I Lovforslagets § 10 udtales det udtrykkelig, at Registratør ikke paa egen Haand kan udslette et Mærke, naar han bliver opmærksom paa, at det ikke burde have været registreret, fordi det indeholder offentlige Waaben eller Mærker eller forargelige Fremstillinger, men at Udslettelsen maa paabydes af Indenrigsministeriet. Efter Loven af 1880 § 7 Nr. 3 synes derimod Registratør at have Beføjelse til af egen Drift at foretage Udslettelsen, af hvilken Det han dog neppe vil gjøre Brug.

Med Henhyn til Lovforslagets § 11 skal fremhæves, at den ikke som Loven af 1880 § 7 tilhæder Tilbagebetaling af erlagt Registreringsafgift, naar en Udslettelse foretages, fordi Indregistreringen irvigtigen er foretagen af Registratør, og at den i visse Tilfælde paabyder en ikke i navnte Lovbestemmelse foreskrevet speciel Underretning om en stedfunden Udslettelse til den, for hvem det udslettede Mærke er registreret. Begrundelsen heraf findes i Betænkningen S. 38 og 39.

Ifølge Loven af 1880 § 17 1ste Stykke kan en godtroende Forhandler af Varer, hvorpaa et Varemærke ujhjemlet er anbragt af en Anden, tilpligtes at tilintetgjøre Varerne, saafremt de ujhjemlede Betegnelser ikke kunne borttages uden at saadan Tilintetgjørelse finder Sted. Idet denne Bestemmelse er fundet at være for streng, er den i Lovforsl. § 12 med Forbilledet i den nydske Varemærkelovs §§ 13—17 bleven mildnet derhen, at Vedkommende alene kendes uberettiget til at benytte Mærket eller falholde de dermed betegnede Varer. Her-efter vil det altsaa staa en Forhandler frit for at falholde Varerne, efterat Mærket er borttaget, eller, forsaavidt dette ikke kan ske, uden